



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄραν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δημοῦ μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἄτοχ' ἐρί.

Ἐνατον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἄδουσι μὲν ἐπὶ τῆν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Τοῦντος, ἑβδομῆ,
κ' ἀπάντησις ἀκόμη.

Χίλια κ' ἑηκοῖσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοῦς ἔθροῦς, Πατριῶν, κτῶτα καὶ πελέκα.

Χίλια καὶ τέσσαρα καὶ τριακόσια,
κατεπατήθησαν καὶ πάλιν δαία.

Πάντα διωγμός, πόνος καὶ λυγμός.

Θρήνος πολύπικρος ἀντιλαλεῖ
μέσα σὲ Θράκη καὶ Μικρασία,
καὶ σὲ χαλάσματα φεγγοβιολεῖ
Βασιβοῦζοῦκων φωτοχυσία.

Τούρκων φοιτάδων στήθη φοιμάζουν,
αἵματα πίναν ὡσάν ἡδύτοτα,
κόσμος χαλεπῆται, σπῆτηα ρημάζουν,
μὰ τὸ Ντιβάνι δὲν ἔχει τίποτα.

Πατρις ὠραία κ' Ἑλληνική
ἔμεινε τώρα καληροημάδι,
κ' ἂν ἤλιος βγαῖνῃ λαμπρὸς κ' ἔκει,
μὰ τοῦς πλακόνει μαδρο σκοτάδι.

Μέσα ἄστον κόσμο τὸν σκοτεινὸ
κορῶζουν κορῶφα τοῦ Καλιφάτου,
κ' ἄλλο δὲν φθάνει ἄστον οὐρανὸ,
παρὰ μονάχα ὀργχος θανάτου.

Φεύγουν οἱ δύστηνοι τὸν μακελλάρη,
μὰ τῶν φεύγουσε καὶ τὰ πουλιά...
σελῶστε τῆλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τῆλογο τοῦ Βασιληᾶ...

Γλώσσα δὲν ἔμεινε σ' αὐτοῦς νὰ λένε
τὸν ψυχικὸ τους τὸν σπαραγμὸ,
δάκρυ δὲν ἔμεινε σ' αὐτοῦς νὰ κλαῖνε
τὸν ἀτιμὸ τους τὸν διωγμὸ.

Μὰ κ' ἀπὸ σκέλεθρο κ' ἀπὸ κουφάρι
βγαίνει βροντόφωρη μία λαλιά:
σελῶστε τῆλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τῆλογο τοῦ Βασιληᾶ.

